

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΑΔΑΣ

Συγιστάμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ'ἔχουσαν παιδικῶν περιοδικῶν ὑπόγραμμον, ἀληθὲς παράγωγόν εἰς τὴν χάραν ἡμῶν ὄψης καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἀριστόν καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΕΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΑΗΡΟΤΕΑ
 * Βωστανικοῦ: Ἐξωστρικοῦ:
 ἔτησια... δο. 8,— Ἐτησίον... φρ. 10,—
 ἑξαμηνίος... 4,50 ἑξαμηνίος... 5,50
 τριμηνίος... 2,50 τριμηνίος... 3,—
 Αἱ ἀποδομαὶ ἀρχοῦναι τὴν 1ην ἡμέραν μηνίως.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ
 ἸΑΡΥΘΗ ΤΩ, 1879
 ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΝΑΓΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ Λ. 20.
 Διὰ τῶν Πρακτόρων, Κωνσταντ. λ. 10. Ἐξωτερ. λ. 15
 Φόλλα προηγουμένων ἐτῶν, Α' καὶ Β' περιόδου
 τιμῶνται ἕκαστον λσλ. 75
 ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ
 Ὁδὸς Ἐφραίμων ἀρ. 38, παρὰ τὸ Βαρβάκειον

Περίοδος Β'.—Τόμος 18ος Ἐν Ἀθήναις, 26 Φεβρουαρίου 1911 Ἔτος 33ον.—Ἀριθ. 13

ΠΡΑΓΜΑΤΑ ΚΑΙ ΘΑΥΜΑΤΑ

Η ΤΑΧΥΤΗΣ ΤΟΥ ΑΝΕΜΟΥ

ΙΖΜΙΡΟΣ ΑΝΕΜΟΙΣ (20-25 μ.) ΘΥΕΛΛΑ (25-30 μ.) ΛΑΙΛΑΨ (ΠΛΕΟΝ ΤΩΝ 30 μ. ΚΑΤΑ ΔΕΥΤΕΡΟΕΛΕΙ)

ΚΥΤΤΑΝΑΤΕ τὸ εἰκονογραφημένον αὐτὸ πλαίσιον. Ἀποτελεῖται ἀπὸ τρεῖς ταινίας, αἱ ὅσαι ἀρχίζουσι εἰς τὴν κάτω ἀριστερὰ γωνίαν. Ἡ πρώτη διαίρεται εἰς χιλιομέτρα, ἀπὸ 0 ἕως 250. Ἡ μεσαία δεῖχεν τὴν ταχύτητα τοῦ ἀνέμου, ὑπολογισμένην εἰς μέτρα κατὰ δευτέρου λεπτον. Εἰς τὴν τρίτην εἰκονίζονται ἀτμόπλοια, ἀεροπλάνα, δρομεῖς, πτηνὰ κτλ., εἰς τὴν θέσιν ποῦ θὰ καταῖχεν ἕκαστον μετὰ μίαν ὥραν, ἂν ἀνέπτυσεν τὴν μεγαλητέραν τὴν ταχύτητα.

Τώρα εἰμποροῦμεν νὰ συγκρινώμεν τὴν ταχύτητα τῶν διαφόρων ἀνέμων. Ἡ νηνεμία, ἡ ἄλλειψις δηλαδή κάθε πνοῆς, εὐρίσκειται εἰς τὸ 0 τῆς κλίμακας καὶ συμβολίζεται μετὰ τὸ ἀκίνητον ἐκεῖνο ἀτμόπλοιον. Ἐπειτα εἶνε ἡ ἑλαφρὰ αὔρα (4—8 μ. κατὰ δευτέρου λεπτον, ὅσον τρέχουν τὰ ἀμάξια καὶ οἱ ἀθληταὶ τοῦ βάρδην δρόμου.) Ἡ μετρία αὔρα (8—10 μ.) ἔχει τὴν ταχύτητα, ποῦ ἀναπτύσσουσι κάποτε οἱ τρέχοντες μετὰ τροχαπέδιλα, οἱ ἀπλοὶ δρομεῖς καὶ τὰ κηδαιολογούμενα ἀεροστάτα. Καὶ μετὰ τὴν ἰσχυρὰν αὔραν (10—14 μ.) ἀμιλλῶνται οἱ παγοδρόμοι.

Ὁ ἀνεμὸς τρέχει ὅσον ὁ ἵππος ἢ τὸ ταχύτερον ἀτμόπλοιον (14—20 μ.) Ὁ ἰσχυρὸς ἀνεμὸς (20—25 μ.) ἔχει τὴν ταχύτητα μερικῶν ἀντιορπιλικῶν καὶ ἀεροπλάνων. Ἡ θυελλὰ (25—30 μ.) τρέχει ὅσον ὁ σιδηρόδρομος καὶ μερικὸν ποδηλάται. Καὶ τέλος ἡ λαίλαψ (30 μ. καὶ πλέον) ἔχει τὴν ταχύτητα τοῦ ἰσοσφύρου ἐλκθροῦ τοῦ ἀμερικανοῦ Ροθ ἢ τῆς «Χελιδόνος», τοῦ ἀεροστάτου τοῦ Γάλλου Τισσαντιέ, τὸ ὁποῖον διήνυσεν κάποτε 85 χιλιόμετρα εἰς 35 λεπτά! Ταχύτερα ἀπὸ τὴν λαίλαπα ἔτρεξαν ὡς πῶρα ἐν αὐτοκίνητον, μίαν ἀτμάμαξα καὶ εἰς ἡλεκτρικὸν σιδηρόδρομον. Ἐν τῶν πτηνῶν δὲ τὴν ταχύτητα τῆς λαίλαπος ὑπερβαίνει ἡ χελιδὼν.

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ ΑΙ ΔΥΟ ΓΛΩΣΣΑΙ

Ἀγαθητοί μου,
ΠΑΛΙΝ τὸ γλωσσικὸν ζήτημα εἰς τὴν ἡμερησίαν διάταξιν. Καὶ αὐτὴν τὴν φοράν κυριολεπτικῶς, διότι πρόκειται νὰ τὸ συζητήσῃ καὶ ἡ Βουλὴ. Ὁ κ. Μιστριώτης, ὁ σοφὸς καθηγητὴς τοῦ Πανεπιστημίου, ἔκαμε μίαν μεγάλην Ἐπιτροπὴν, τῆς ὁποίας ἐπίτιμος Πρόεδρος εἶνε αὐτὸς ὁ Οἰκουμενικὸς Πατριάρχης, καὶ ἐζήτησεν, ἀπήτησε καλλιτέρας, νὰ περιληφθῇ ἄρθρον εἰς τὸ Σύνταγμα, ὁρῶν τὴν Καθαρεύουσαν ὡς ἐπίσημον γλῶσσαν τοῦ Κράτους καὶ ἀπαγορεύον πᾶσαν κατ' αὐτῆς «ἐπιβουλήν».

Ἡ Βουλὴ λοιπὸν θὰ συζητήσῃ αὐτὴν τὴν πρότασιν. Ἐν τῷ μεταξύ τὴν συζητοῦν εἰς τὰς ἐφημερίδας. Γίνονται ἀκόμη καὶ διαδηλώσεις. Οἱ «μαλλιαροὶ», οἱ «εἰσβολῆς τῆς γλώσσης καὶ τοῦ ἔθνους», δίνουν καὶ παίρνουν. Καὶ ὁ κόσμος εἶνε πάλιν ἐξηγούμενος ἐναντίον τῶν καὶ ἀνάστατος.

Ὅπως συμβαίνει πάντοτε εἰς ταιῶτας περιστάσεις, ἀνεπτύχθη ὁ μεγαλητέρος φανατισμὸς. Φαντασθήτε, ὅτι τὴν ἡμέραν ποῦ ἔκαμνον διαδήλωσιν οἱ φοιτηταί, ὀλίγον ἔλειψε νὰ ἐφαρμόσουν τὸν νόμον τοῦ Λύτης ἐναντίον ἐνὸς νέου, ὁ ὁποῖος ἐτόλμησε νὰ ὑπενθυμισθῇ τοὺς στίχους τοῦ Ἑθνικοῦ μας ὕμνου: «Ἀπ' τὰ κόκκαλα βγαλμένη τῶν Ἑλλήνων τὰ ἔσρα, καὶ σὺν πρώτῳ ἀνδρσιωμένη, γαῖρε, ὦ, γαῖρε, Λευτεριά!»—«Μαλλιαρὰ εἶνε καὶ αὐτὰ;» ἠρώτησε.—«Μαλλιαρὰ, τοῦ ἀπήτησαν, καὶ σὺ εἶσαι μαλλιαρὸς!» Φαντασθήτε δὲ ἀκόμη ὅτι εἰς τὸν φίλον μας Ἀθανάσιον Διάκον—καθὼς ὁ ἴδιος μᾶς γράφει,—κάποιος εἶπε προχθὲς διὰ καὶ ἡ Διάπλασις εἶνε μαλλιαρὴ ἐπαίδῃ δημοσιεύει... τὰ χωριάτικα διηγηματάκια τοῦ Φαῖδρου Ἀδάμαντος! ὁ δὲ

φίλος μας Άθανάσιος Διάκος έμειναν αναπολόγητος!

Μαλλιάρης λοιπόν τώρα και ο Σολωμός, ο ποιητής του Έθνικου μας Ύμνου! Μαλλιάρη και η Διάπλασις, που δημοσιεύει παραμύθια, τραγουδάκια, διηγηματάκια εις την άπλητη γλώσσα, παρομοίας του λαού και λαϊκά η δημώδη αινίγματα! Να ως που είμπορεί να φθάση ένας φανατισμός, τυφλός και άχαλίωτος, να τί συγχύσει είμπορεί να κόμη, να τι βλασφημίας είμπορεί να προσφέρη!

Άλλα φρόνιμος άνθρωπος, με γνώσιν, με κρίσιν, με γούστο και με αίσθημα, αυτά τὰ πράγματα ούτε να τα λέγη, ούτε να τα κόπη. Είπε δυνατὸν ποτε να κηρυχθῆ τέτοιος πόλεμος εξοντώσεως έναντιον της γλώσσης του λαού, της δημοτικής; είνε δυνατὸν να θεωρηθῆ ὡς μαλλιάρη και απόβλητον κάθε τι που δὲν είνε γραμμῆνον εις άμειπτον άρχαίλυσαν καθαρεύουσαν; Άλλοίμονον τότε, αγαπητοί μου! Δίδοι πρώτα-πρώτα ὡς ἔπρεπε να μεταφρασθῆ αὐτός ο Έθνικός μας Ύμνος, ὡπως ἔπρότεινε κάποιος δια ναστειευθῆ!

Γνωρίζω σε ἐκ τῆς κόμης τῆς σπάθης σου τῆς τρομορᾶς, Γνωρίζω σε ἐκ τῆς θυμῆς Δι' ἧς τὴν γῆν βία μετέθε.

Θὰ ἔπρεπε να μεταφρασθῶν αὐτὰ τὰ θανάτα δημοτικά μας τραγούδια, και ἀντί «Τοῦ Κίτσου ἢ μάνα καθουνηταν στοῦ ποταμοῦ τὴν ἀκρῆ», να λέγωμεν ὡπως ο σχολαστικός: «Τοῦ Κίτσου ἢ μήτηρ καθῆτο ἐπ' ἀκρῆς ποταμοῦ». Άλλ' ὅσον είνε βεβήλωσις να μεταφρασθῆ τὸ Εὐαγγέλιον και τὰ λοιπὰ ἱερά κείμενα της Έκκλησίας, ἄλλο τόσο δὲν είνε να πειραχθῶν και αὐτὰ; Άς μὴ πλανᾶται κανείς! Το Έθνος μας ἔχει σήμερον δύο γλώσσας. Τὴν Καθαρεύουσαν και τὴν Δημοτικήν. Και αὐ δύο είνε ἑθνικά, και αὐ δύο είνε χρησίμοι, και αὐ δύο καλλιεργουνητὰ ὑπὸ τῶν λαγιῶν. Η πρώτη ἦτο, είνε και θὰ είνε ἡ ἐπίσημος γλώσσα του Κράτους. Η δευτέρα είνε ἡ γλώσσα της ποιήσεως και κατά μέγα μέρος της φιλολογίας. Η πρώτη προκεταται τώρα να ὀρισθῆ ὡς ἐπίσημος γλώσσα και ἐπισημῶς ὑπὸ του Συντάγματος. Ἐπειτα ἐκ τούτου δει ἡ ἄλλη θὰ σβυσθῆ, θὰ εξοστρακισθῆ, θὰ ἐγκαταλειφθῆ ἀπὸ τοὺς ποιητὰς, τοὺς συγγραφείς, και ὅτι θὰ θεωρηθῆ ὡς ἔθνος, ὡς προδότης, ὡς ἄνοστος, ὡς μαλλιάρης, ὅποιος ἔγραψε, γράφει ἢ θὰ γράφῃ εις τὴν γλώσσαν του λαού;

Θὰ ἦτο ἀνόητος ὅποιος θὰ τὸ ἐπίστυε. Και αὐτοὶ οὐ φανατικοὶ φίλοι της Καθαρευούσης, που φαντάζονται τώρα ὅτι κινδυνεύει ἐξ αἰτίας τῶν μαλλιάρῶν και ἐπιμένουν να τὴν προστατεύσουν δια του Συντάγματος, παραδῆχονται και τὴν ἄλλην γλώσσαν, ὡς κατάλληλον

δια τὴν ποίησιν, δια τὸ διηγημα, δια τὸ παραμύθι, δια τὴν ζωμωδιαν κτλ..

Αὐτὸς ο κ. Μισοπρωτης, ὁ ἀμειλικτος διώκτης του μαλλιαρισμού, μίαν φορὰν που ἦτο εισηγητής ἐνὸς ποιητικῆ διαγωνισμού, λυρικοῦ, εἶπε ρητῶς ὅτι ἡ καθαρεύουσα δὲν είνε δια τὴν λυρικήν ποίησιν και ἔπλεξε τὸ ἐγκώμιον της δημοτικῆς ὡς κατ' ἐξοχὴν ποιητικῆς γλώσσης. Αὐτὸς ο κ. Χατζιδάκης, ὁ ἐξοχος γλωσσολόγος, καθηγητής του Πανεπιστημίου, ἐκ τῶν ἐπίσης ἀσπόνδων ἔχθρῶν τῶν μαλλιάρῶν, ἐπιτρέπει τὴν δημοτικὴν δια τὰ πλεῖστα φιλολογικὰ εἶδη. Δὲν θέλουν αὐτοὶ. — διότι δὲν τὸ εὐρίσκουν οὔτε συμφέρον οὔτε δυνατὸν, — ἀνεπικαταστήσῃ ἡ δημοτικὴ εις ὅλα τὴν καθαρεύουσαν, και να ἐκλείψῃ αὐτὴ χάριν ἐκείνης, ὅπως τὸ ἄνοσον ἴσως οὐ μαλλιάρῶν. Άλλο ὅμως αὐτό, και ἄλλο τὸ ἀποκλεισθῆ εἶν γένει ἡ δημοτικὴ μας γλώσσα και ναπαγορευθῆ ὅπως φαντάζεται τώρα ὁ τυφλὸς φανατισμός.

Αὐ ὑπερβολαὶ τῶν μαλλιάρῶν ἐγέννησαν αὐτὸν τὸν φόβον ὅτι «κινδυνεύει ἡ γλώσσα». Και αὐτὸς ὁ φόβος, βλέπετε, γεννᾷ τώρα ἄλλας ὑπερβολὰς. Άλλὰ πρέπει να εἰμεθα μετριωπαθεῖς και λογικοὶ. Αὐ ὑπερβολαὶ τῶν μαλλιάρῶν, ὁ Παρθενός, ἡ τερωστρα (ὑποτίπουσα), ἡ ἀνάπτυξη (ἀνάπτυξις) και τὰ λοιπὰ τερατώδη κατασκευάσματα πέντε-δέκα ἀνθρώπων, δὲν ἔχουν καμμίαν σημασίαν. Παιὶς τοὺς ἀκούει αὐτοὺς;

Τέτοια μαλλιάρῶν κατασκευάσματα εἰδате ποτέ σας εἰς τὴν Διάπλασιν; Δὲν τὸ πιστεύω! Ο Φαιδρὸς Ἄδρασ δὲν δὲν κατασκευάζει γλώσσαν, δὲν πλάττει λέξεις, ἀλλὰ γράφει ἀγνήν και καθάραν τὴν γλώσσαν του χωριῦ του. Αὐτὸ ἐπιτρέπεται εις ἕνα ἠθογραφικὸν χωριάτικον διηγηματάκι. Ο Πολέμης δὲν κατασκευάζει γλώσσαν, ἀλλὰ γράφει τὰ θαυμάσια παιδικὰ ποιηματάκια του εις τὴν κοινὴν δημοτικὴν. Η Κυρά-Μάρθα διηγείται τὰ παραμύθια της εις τὰ παιδιά, ὅπως μὲ μάμμη ὀμιλεῖ εις τὰ ἐγγονάκια της, ἄπλᾶ και φυσικά. Άλλοι συνεργᾶται γράφουν ἢ διασκευάζουν δραμᾶτια και ζωμωδίας, εις τὴν ζωντανὴν γλώσσαν που απαιτεῖ τὸ θέατρον. Και ἐν γένει ἡ γλώσσα της Διαπλάσεως είνε ἡ ἀπλουστερά, ἡ εὐκολωτέρα καθαρεύουσα, διότι ἡ Διάπλασις είνε περιοδικὸν που τέρπει και μορφώνει κυρίως με τὰ δύο ἐκείνα φιλολογικὰ εἶδη τὰ περισσύτερον ἔχοντα ἀνάγκην γλώσσης ἀπλής: τὸ ποιημα και τὸ διηγημα. Ἀντί λοιπὸν να μείνη ἀναπολόγητος ὁ φίλος μας Άθανάσιος Διάκος, είμποροῦσε να πῆ αὐτὰ εις τὸν ἀνόητον που του ὠνόμασε τὴν Διάπλασιν μαλλιάρη, και τότε βέβαια θὰ ἔμεινε ἀναπολόγητος ἐκεῖνος.

Σας ἀσπάζομαι

ΦΑΙΔΩΝ

ΧΙΟΝΙ ΣΤΟ ΧΩΡΙΟ

[Συνέχεια και τέλος ἴδι σελ. 93.]

Αὐ κότες δοκιμαζαν να βγουν ἀπὸ τὴν καθήστρα τους και χιωμένες στὰ χιόνια, με τὰ φτερά ἀνοιγμένα, γυρίζαν πίσω στὸ κατοικίό τους. Νὰ κι ἡ γάτα μας βουλιόνταν να ρθῆ ἀπὸ τὸ μαγειριὸ στὸ σπίτι, βούλωσε στὸ χιόνι και γύρισε πάλι τινάζοντας τὰ χιονισμένα της αὐτιά και ποδάρια.

Άδιάκοπο βέλλιασμα τῶν γιδιών και προβατιῶν στὲς μάγκες, σύγγερο ὁ κανὸς ἀπὸ τὰ σπῆτικα ἀπάνω στὸ χωριὸ, και ἀχνίζε ἀντικρυ μας ἡ βρύση της γειτονιάς σὰν να ἔβαινε χουχλαστὸ τὸ νερὸ της.

Σὲ δυο-τρὶα σπῆτικα ξεχιονίζαν τὲς σκεπὲς να μὴ σωροβλιαστοῦν ἀπὸ τὸ χιόνι.

Ένα γειτονόπουλό μας ξεχιονίσει κι αὐτὸ στὸν κηπο ἕνα σωρὸ ἀπὸ τσίπουρα βρακοκαζανιοῦ για να στήσῃ παγίδες για τὰ δύστυχα μικροπούλια, και παρακάτω ἕνα μεγαλύτερο τουφεκοῦσε κωσούφια στὸ μεγάλο δέντρο με τὸν κίσσαρη και κόντευε να τὸ θάψουν τὰ χιόνια που ἐπεφταν ἀπάνω του σὲ κάθε τουφεκιά.

Ο γυφτὸς του χωριο ἦ ἀπόμεινε, φαίνεται, δίχως κρασί με τέτοιο κῦρο (για τὸ ψωμι δὲν τὸν ἔμελε και τόσο) και σὰν εἶδε κι ἀπόειδε, τραβοῦσε για τὸ σπίτι μας φορτωμένος ἀπὸ τὴ μιά με τέσσαρα-πέντε δικέλλια που του ἔχαμαν δώκει να βουλώσῃ κι ἀπὸ τὴν ἄλλη με μιά θεόκοφρα ἄδεια, για να τὸν σπλαγχνίσωμε κι ἀπὸ κρασί, κι ἔσχιζε τὰ χιόνια κάτω στὸ δρόμο ἀποσταμένος κι ἄλο κοντοστεκόμων να πάρῃ τὸν ἀνασαρό του.

— Ακούω φωνές ἀπάνω, μάς λέγει ἡ μητέρα μου, και θὰ μάλωσαν τὰ ζαλόπαιδα, πέτε τους να καταΐθουν κάτω γιας ἔβαινε κι ὁ τραχανᾶς να προγευτούμε.

Τὰ φωνάζομε να καταΐθουν κι ἔρχονται τ' ἀδέρφια μου πεσιρωμένα και τὰ δυο χωρὶς να πιάσουν οὔτε φτερό. Ὅσα πουλιά κλειούσε ὁ ένας στὸ παραθύρι του, ἔφευγαν ἀπὸ τὸ παραθύρι τ' ἄλλου, οὔτε ἔδινε χέρι ὁ ένας στὸν ἄλλον να μὴ τοὺς ξεφύγουν, ὅσο που πήραν μυρωδιά και τὰ πουλιά τί τοὺς μαγειρευαν και δὲν ζύγωνε βυτερα κανένα.

Ἐκεῖ που τρώγαμαν τὸν τραχανᾶ και τὸ ψημένο τυρι με πυρωμένες φέτες ψωμιού στη σωτιά,

— Δὲν θὰ μὴ δώκῃς κι ἔμένα καμμιά φτεροῦδα ἀπὸ τὰ ψητά σου σπυργίτια, Τάκη; λέγει ὁ μικρός.

— Πάρε τὸ κλουβὶ σου ἀπ' ἐδῶ, καὶ μὲνε Κώστα, του λέγει ὁ μεγάλος, γιατί μάς ξεκούσαν τὰ πουλιά σου.

— Μακάρι που δὲν πιάκησαν τίποτε, λέγει ἡ Κυραμᾶνα μας. Ἐχουν και τὰ πουλιά μανάδες σὰν εἶσας κι ἀδέρφια και παιδιὰ και κάθε ἕνα τὸ ταῖρι του. Μία

χαψιά δική σας δὲν είνε κρέμα να τὴν πληρώσουν τα καυμένα με κλάματα, με χυριές και ὀρφάνιες; Ὑστερα τὰ πουλιά είνε χρειαζόμενα. Δὲ σας τὸ εἶπε ὁ δάσκαλος σας: μάς καθαρίζουν τ' ἀμπελία μας, τοὺς κήπους μας και τὰ ὑπῶρα ἀπὸ τὰ ζούδια, τὲς κάμπες και τὰ σαράκια. Για τέτοιο καλὸ που μάς κάνουν, εἶσε θέλετε να τὰ σκοτώνητε;

ΦΑΙΔΡΟΣ ΑΔΡΑΣ

ΛΟΥΔΟΒΙΚΟΣ ΚΟΡΜΑΣ

[ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ JULES CHANCEL]

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΒ' (Συνέχεια)

Περίληψις τῶν γεγονυμένων: — Με κρημάτα, τὰ ὅποια της ἐδάνειον ἡ ἀγαθὴ κυρία Σάν-Ζέν, ἡ χήρα Κορμά, μητέρα του Λουδοβίκου, ἔνοιξε μίαν ταβέρναν εις τὴν δδὸν Κλειό. Ο Λουδοβίκος, στρατιώτης τώρα παπικός ὑπὸ τὸν Ἀσέρμαρ, και ἡ Λευκοθέα, ἡ μικρὰ φίλη του, ὀκνητοὶ χορεύτρια της Ὀυρας, ἐπῆμναν ἐκεῖ συχνά, ἐγεννᾶσαν και ἐπεροῦσαν τὴν βραδυὰν των εις τὸν κηπον. Ἐν τῷ μεταξῷ, ὁ μέγας των προστάτης, ὁ στρατηγὸς Ναπολεὸν Βοναπάρτης, ἔλειπεν εις τὴν Αἴγυπον και εἰδήσεις του δὲν ὑπῆρχον. Διέδιδεο μάλιστα και ἐπιστεύεο δι εἰς φρονιθῆ ἐκεῖ εις μίαν μάχη. Ένα βράδι, ἐνῶ οὐ δύο νεαροὶ φίλοι τὰ ἔλεγαν εις τὸν κηπον, μέγας θόρυβος και ἀλλαγμὸς ἐτήχησαν εις τὴν ταβέρναν.

Κάτι σπουδαῖον θὰ συνέβαινε, διότι ἡ χήρα Κορμά, ἡ ὅποια δὲν ἐσκόνητο σχεδὸν ποτε ἀπὸ τὴν καρέκλαν της, τώρα ἐσεκλῶθη να ἐφθασεν ὡς τὴν ὄραν, ὅπου ὅλοι οὐ θαμῆνες ἔχων περικυκλώσῃ ἕνα ταχυδρόμον.

Ο ταχυδρόμος αὐτός ἔφερε τὴν μεγάλην εἴδησιν της νίκης του Ἄμπουκρ και της προσεχούς ἐπανόδου του Βοναπάρτου, ὁ ὅποιος τὴν προτερσίαν ἔχε ἀποβίβασθῆ εις τὸ Φρεζός.

Μόνον ἀπὸ τὴν συγκίνησιν, τὴν ὅποιαν ἡ εἴδησις αὐτὴ ἐπροξένησεν εις τὸ καπηλεῖον της χήρας Κορμά, είμπορεῖ κανείς να ἐνοήσῃ τί σημασίαν εἶχε πλέον ὁ ἄνθρωπος ἐκεῖνος, τὸν ὅποιον ἐπίστευαν ἀποθανόντα ἐκεῖ κάτω εις τὰς ἀμυδάεις ἐρήμους της Αἰγύπτου; και ὁ ὅποιος παρουσιαζέτο ἔξαφνα ὡς ὁ ἀναμενόμενος Σωτήρ.

Εἰς τὸν δρόμον οὐ ἄνθρωποι ἀπετοῦσαν τὰ καπέλλα των εις τὸν ἄερα και ἐφώναζαν:

— Ζήτω ὁ Βοναπάρτης! Ἀπεναντίας μέσα εις τὴν ταβέρναν, ἰακωβῖνοι και βασιλόφρονες ἐκυντάζοντο ἀπῆλ-

πισμένοι. Τὶ θὰ ἐγίνοντο τὰ σχέδια των ὅταν θὰ ἐπανάρχετο εις τὸ Παρίσι ὁ στρατηγὸς ἐκεῖνος με τὴν αἰγλήν μὴς ἀκέρμη νίκης;

Μὲ ὄλην τὴν ἀδιαφορίαν των δια τὰ πολιτικά, ὁ Λουδοβίκος και ἡ Λευκοθέα τραγιάσθησαν να λάβουν μέρος εις τὰς συζητήσεις, τὰς ὅποιες ἡ μεγάλη εἰδήσις ἐγέννησεν εις τὴν ταβέρναν.

Και αὐτὴ ἀκόμη ἡ χήρα Κορμά, εις τὴν μνήμην της ὅποιος ἐπανάρχοντο ἔξαφνα ὅλα τὰ κακὰ που της εἶχε κάμη αὐτὸς ὁ στρατηγός, ἐχειρηνόμενι πρὸ της τραπέζης της κραυγάζουσα:

— Ο Βοναπάρτης, φίλοι μου, ἐπιστρέφει! να εἶσατε βέβαιοι, ὅτι και ἄλλο αἶμα πατριωτῶν θὰ χυθῆ στὸς δρόμους του Παρισιοῦ!

Ἐπειτα στραφείσα πρὸς τὸν υἱὸν της, τῷ εἶπε:

— Ἦθῆλθες, Λουδοβίκε, να γίνης στρατιωτικός; ἦταν ἡ κλῆσις σου και σὲ ἄφισα ἐλεύθερον να τὴν ἀκολουθήσῃς; να θυμῶσαι ὅμως ὅτι εἶσαι στρατιώτης της Δημοκρατίας και ὅτι ὀρκίσθης μῆκος και ἐχθρικῶν κατὰ του στρατηγῶν Τρυγητῆ!

Ὅμιθυμος ἐπευφημία ὑπεδέχθη τοὺς λόγους της γηραιᾶς ἐπαναστάτιδος, και οὐ θαμῶνες περικυκλώσαν κατόπιν τὸν

νεαρόν στρατιώτην δια να τὸν συγχαροῦν.

— Μπρόδο, μικρὸ! ἐφώναζεν ἕνας, σηκώνων τὸν Λουδοβίκον στα χέρια! σὺ τουλάχιστον θὰ εἶσαι δικὸς μας! Δὲν θὰ κάμῃς σὰν τοὺς ἄλλους βέβαια, τοὺς ἡλιθίους, που θὰ γονατίσουν μπροστά ἔς αὐτὸν τὸν στρατηγόν, ὁ ὅποιος θὰ ἐπωφεληθῆ τὴν νίχην του δια να ἀρπάσῃ τὴν ἐξουσίαν.

— Και να μάς κλέψῃ τὴν Δημοκρατίαν μας! προσέθεσεν ἕνας Ἰακωβῖνος.

Τὰ συγχαρητήρια αὐτὰ ἐστενοχώρουσαν κάπως τὸν Λουδοβίκον. Βεβαίως ἦτο ἔχθρος του Βοναπάρτου και τὸν εἶχεν ἐγκαταλείψῃ δια να μὴ δεχθῆ τὰ ἐυεργετήματα του ἐν τούτοις, ἀφ' ὅπου ἐπολέμησεν ὑπ' αὐτὸν εις τὴν Ἰταλίαν, δὲν ἠμποροῦσε να μὴ θαυμάσῃ τὸν ἡρωϊσμένον του και τὰ μεγάλα του στρατηγικὰ προτερήματα. Προσεποικῆθη ὅθεν ὅτι ἦτο ὑποχρεωμένος να συνοδεύσῃ τὴν Λευκοθέαν εις τὸ σπίτι της, και ἀποτόμως ἐξῆλθεν ἀπὸ τὸ καπηλεῖον με τὴν χορεύτριαν.

Τὰ δύο παιδιά ἀπεριπάτησαν ἀρκετὸν διάστημα, χωρὶς να εἰπουν τίποτε. Ο Λουδοβίκος ἐσκέπτετο κ' ἐφαίνετο ἀφηρημένος. Η Λευκοθέα, ἡ ὅποια τὸ παρετήρησε, διέκρυε τὴν σιγὴν, και λαμβάνουσα τὸν βραχίονα του συνοδοῦ της, τὸν ἠρώτησε:

— Βρήκῃς λοιπὸν τὰ μισὰ της χιλιάδας;

— Ο Λουδοβίκος ἐμειδίασε.

— Μὰ τί, ἐξηκολούθησεν ἡ Λευκοθέα, ἐπειδὴ θὰ γυρίσῃ τώρα αὐτὸς ὁ διαβολο-Βοναπάρτης, δὲν θὰ μού λὲς λέξι; Ἄ! για να σοῦ πῶ! ἢ στὸ Παρίσι θὰ εἶνε ὁ Ναπολεὸν, ἢ στὴν Αἴγυπον, ἢ ὅπου θῆλῃ, για μένα εἶνε τὸ ἴδιο. Τὸ μόνο που μ' ἐνδιαφέρει εἶνε να ἔχω ὄρατο ρέλο μεταβῆρι στὸ μπαλλέτο της Σεριράμιδος.

Ο Λουδοβίκος, μειδιῶν ἀκόμη, ἔφερε τὴν χεῖρα εις τὸ μέτωπον ὡς δια να ἀποδιώξῃ δυσάρεστον σκέψιν, και ἀπήντησεν:

— Ἐγείσε δικη, Λευκοθέα. Τὰ πολιτικά δὲν εἶνε δικὴ μας δουλειά. Εἶμεθα ἀκόμη παιδιὰ και πρέπει να κάμνωμε δ, τι μάς προστάζουν, χωρὶς να ἐξετάζομε περισσότερα. Σὺ εἶσαι χορεύτρια και ὁ Βοναπάρτης δὲν ἔχει να κάμη με τὰς χορευτριάς. Ἐγὼ εἶμαι στρατιώτης! θὰ ἐκτελώ τὰς διαταγὰς τῶν ἀνωτέρων μου και για τὰλλα δὲν θὰ εἶνω πεντάρα.

Τὴν στιγμὴν ἐκείνην ἕνας

«Οὐ θαμῶνες εἶχαν περικυκλώσῃ ἕνα ταχυδρόμον» (Σελ. 103, στ. α'.)

καστανοπώλης έπερνούσε πλησίον του, αέρων το αμαξάκι του προς την ταβέρναν του Τιβόλι. Ο Λουδοβίκος, εύθυμος τώρα και άμεριμνος, έβγαλεν από την τσέπη του μίαν δεκάραν και ήγγράσε μίαν φούκταν κάστανα. Και τα δύο παιδιά εξηκολούθησαν τον δρόμον των τρώγοντα και φλυαρούντα.

Η όδός Σαντραίν, εσχάτως μετονομασθείσα όδός Νίκης προς τιμήν του Βοναπάρτου, ήτο άναστατος την πρωίαν της 18 Ομυιλώδους (9 Νοεμβρίου 1799).

Στρατηγολό ακολουθούμενοι υπό των υπασπιστών των, άμαξια, ίππεις, παζοί, θλοι κατευθύνοντο προς το μικρόν μέγαρον, όπου είδαμεν τον μικρόν Λουδοβίκον να ύπηρετη ως λακός εις τας αρχάς της παρουσίας διηγήσας.

Οι γείτονες, άνδρες και γυναίκες, εις τα κατώφλια των θυρών των ή εις τα παραθύρα, εκύτταζαν την άσυνήθη αυτήν κίνησιν και άπορούσαν τι να συνέβαινε.

Οι καλλίτερα πληροφορημένοι έλεγαν σιγά σιγά:

— Ο στρατηγός Βοναπάρτης θα διώξη τους Διευθυντάς!

Και κανείς δεν εξεπλήσαστο δι' αυτήν την είδησιν.

Εις την αύλην του μεγάρου ο Λουδοβίκος, προδιδασθείς εσχάτως εις το αξίωμα του άγγελιαφόρου υπό του στρατηγού Λεφέμπρ, εκράτει τον ίππον του διοικητού, μαζί με άλλους στρατιώτας παντός όπλου, οι όποιοι προσέδιδον εις το κομψόν και συνήθως ήσυχόν εκείνο μέγαρον την όβην φρουρίου πολιορκουμένου.

Αι εξωστρόφυκι του ίσογείου ήσαν ορθόγωνοι και έφαινετο εις την αίθουσαν ο Βοναπάρτης περίστοιχίζόμενος υπό στρατηγών, οι όποιοι ανεγίνωσκον μεγαλοφώνως έν έγγραφον. Ήτο ψήφισμα του συμβουλίου των «Πρεσβυτέρων», διά του όποιου εξουσιοδοτείτο ο νικητής της Αιγύπτου να συγκαλέσῃ εις το Σαιν-Κλου τας δύο συναλεύσεις, την των «Πρεσβυτέρων» και την των «Πεντακο-

σίων», ως να ελέγαμεν σήμερα την Γερουσίαν και την Βουλήν.

Ο Λουδοβίκος, κρατών όλονέν τον χαλινόν του ίππου και καθήμενος επί βαθμίδος της εξωτερικής κλίμακος, παρατηρεί τον έχθρόν του, τον όποιον είχε να ιδῇ από την Ιταλίαν.

Ο Βοναπάρτης ήτο ακόμη ισχνός τα μαλλιά του δλόμαυρα μακρὰ, κρεμασμένα, έπλατίζοναν το πρόσωπόν του, μαυρισμένον από τον ήλιον της Αφρικής.

Όταν έτελείωσεν ή ανάγνωσις του ψηφίσματος, περιέφερε το βλέμμα του διαπεραστικόν επί των αξιωματικών, οι

«Είνε ή ρομφαία του Μουράτ-βέη, αυτή που είχα στη μάχη των Πυραμίδων...» (Σελ. 104, στ. γ')

όποιοι τον περιεκύκλωσαν σιωπηλοί, και τους ήρώτησε:

— Συνάδελφοι, είμπορώ να βασιλεύω εις σας;

Όμοφώνως οι στρατηγολό απεκριθησαν ότι ήσαν έτοιμοι, έπειτα παρήλασαν όλοι ένώπιον εκείνου, ο όποιος δεν ήτο ακόμη παρά στρατηγός ως αυτοί, άλλ' εις τον όποιον ήσθάνοντο ήδη και ανεγνώριζον τον άνώτερον, τον κύριον.

Ήσαν εκεί οι έξ σωματάρχαι της ένθινης φρουράς: ο Μορώ, ο Μακδουάλ, ο Λωρά, ο Σερουριέ, ο Αύτρασσό, ο Μπερτιέ και ο Βερναρδόττης. Ένας-ένας έπροχώρουν και ύπεκλίνοντο πρό του

Βοναπάρτου, ο όποιος τούδς έθλιβε την χείρα. Μόνος ο Λεφέμπρ έστάκετο παραμέρα. Σκεπτικός αυτός, δεν έφαινετο διατεθειμένος να ύποστηρίξῃ με την δύναμιν του Διοικητού το πραξικόνημα το όποιον προετοιμάζεν ο πρώην συνάδελφος του. Κατά το διάστημα μάλιστα της παρελάσεως έκαμε κ' ένα κίνημα προς την ύθραν, ως να ήθελε να φύγῃ, ο δε Λουδοβίκος έπροχώρει ήδη διά να δώσῃ εις τον άρχηγόν του τον ίππον του, ο Βοναπάρτης όμως, ο όποιος, χωρίς να φαίνεται, παρεκολούθη τα κινήματα του διοικητού των Παρισίων, ήλθεν απότομωσ προς αυτόν, τον εκράτησεν από τον βραχίονα και τῷ είπε:

— Μάς εγκαταλείπεις λοιπόν, Λεφέμπρ, παλαιέ μου συνάδελφε; — Η ύπηρεσία μου, απεκριθή ο στρατηγός, πάντοτε ψυχρός...

— Η ύπηρεσία σου, τον διέκοψε ζωηρώς ο Βοναπάρτης, και το καθήκον σου είναι να μάς βοηθήσῃς να πάλλαγθούμε από την διεσθαρμένην αυτήν Κυβέρνησιν, ή οποία εκθείται εις κίνδυνον την Δημοκρατίαν και την καταστροφήν.

Ο διοικητής των Παρισίων έδισταζεν. Ήτο άληθινός πατριώτης, τέκνον του λαού και της επανάστασεως, και έδυσπίστει προς τον Βοναπάρτην, υπό τον όποιον, με την διαίσθησιν του αρχαιου στρατιώτου, έμμαντεύσεν ήδη τον μέλλοντα αυτοκράτορα.

Άλλ' αυτός, λαμβάνων φιλικώς την χείρά του υπό τον βραχίονά του, ανέκραξε:

— Έλα φίλε, φίλε μου!... Έλα μαζί μας να ριζώμε στο ποτάμι όλους αυτούς τούδς δικολάβους.

Έπειτα εξεκορέμασεν από τον ποίχον, επάνω από το γραφείον του, μίαν θαυμασίαν σπάθην με λιθοκόλλητον λαδήν, και τεινών αυτήν προς τον άμειγρέποντα στρατηγόν,

— Πάρε, φίλε μου, τῷ είπε, είναι ή ρομφαία του Μουράτ-βέη, αυτή που είχα στη μάχη των Πυραμίδων σου την χαρίζω ως δείγμα της εκτιμήσεώς μου και της εμπιστοσύνης μου.

Ο Λεφέμπρ κατέκτηθη πλέον και έπῃρε την σπάθην.

— Μα την αλήθεια, καλά λέτε! ανέκραξε, πάμε να ριζώμε στο ποτάμι όλους αυτούς τούδς δικολάβους!

Από της στιγμής εκείνης το πραξικόνημα της 18 Ομυιλώδους ήτο τελειωμένον. Έν τούτοις ο Λεφέμπρ, άφου άπεφάσισε νακολουθήσῃ τον Βοναπάρτην εις το Σαιν-Κλου, εύλογισθη ότι ή σύζυγός του, ή αγαθή Κατερίνα, θα τον έπεριμένε, και θέλων να την ειδοποιήσῃ περί της άπουσίας του, διότι ήτο πρότυπον συζύγου, έξήλθεν εις τον εξώστην και έρώναξε τον άγγελιαφόρον του.

— Δόσε το άλογό μου εις κανένα άλλον στρατιώτην, διάταξε, και τρέξε να πῃς της στρατηγίνας να μη με περιμένῃ.

Ο Λουδοβίκος εξέτελεσε την διαταγήν και μετ' άλλιον εύρέθη εις το μέγαρον του Διοικητού. Εκεί ήκουσε φωνάς και καχόν.

— Μπα, που να πάρ' ή όργή! έρώναξε κάποιος μανιωδώς εις την κλίμακα. Ο Λεφέμπρ έπροέκειτο να έλθῃ να με πάρῃ στις δέκα, εινε ένδεκα κι ακόμη να φανῃ. Α, μα δε μπορώ πια να βασταξώ!

Ο Λουδοβίκος ανεγνώρισε την φωνήν και την φρασελογίαν της στρατηγίνας. Η κυρία Σαν-Ζέν ήτο έτοιμη να έξελθῃ. Είχε φορέσῃ ένα φουστάνι κατακίτρινον σαν καναρίνι, — το χρώμα που αγαπούσε, — και ένα καπέλο «καμπριολέ» με γιγαντιαία πτερά και κορδέλες. Με την ώραϊαν αυτήν τουαλέτταν, ή παράξενη στρατηγίνα έπεριμένε τόσον ώραν τώρα τον άνδρα της, ο όποιος της είχεν ύποσχεθῇ να έλθῃ να την πάρῃ, δια να επισκεφθῇ μαζί μίαν μικράν έξοχικήν οικίαν που είχαν αγοράσῃ εσχάτως προς το μέρος της Βουλώνης.

Είχε χάσῃ πλέον την ύπομονήν κ' έφώναξε θυμωμένη, όταν είδεν εμπρός της τον Λουδοβίκον.

— Ποῦ εἶνε ο Λεφέμπρ; του έρώναξε γιατί δεν έφάνηκε ακόμη;

— Έχει έργασία, πολλές στρατηγίνα, απεκριθή ο Λουδοβίκος, πολύ σκουδαία έργασία, και μ' έστειλε να σας πῶ να μη τον περιμένετε.

Η απάντησις αυτή, αντί να καθυστερήσῃ την εύερέσιστον γυναίκα, την έξώργισε περισσότερο.

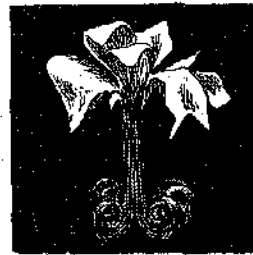
— Έργασία; ανέκραξε και τι έργασία; πῶς;... γιατί;... Μόνον για πόλεμο μπορεῖ να έμποδισθῇ να έλθῃ στο σπίτι του, όταν τον περιμένῃ ή γυναίκα του. Μήν εἶνε πόλεμος;

— Δεν πιστεύω, πολίτις. (Έπειτα συνέχαι)

ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΝΕΑ ΚΑΙ ΠΕΡΙΕΡΓΑ ΑΠΟ ΟΛΟΝ ΤΩΝ ΚΟΣΜΩΝ

Άνθος μαζί και άνθοδοχέον

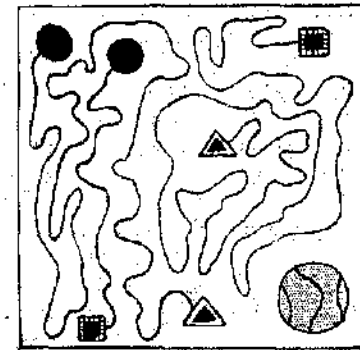
Όν των όποιων περιεστράφη επίχαριώς όπως βλέπετε εις την εικόνα και εσχηματίσθη ούτως έν είδος κομψής βάσεως, επί της οποίας το άνθος ήμμορσούσε να στέκεται όπως έντός άνθοδοχείου.

Ίαπωνικός πετεινός

ούρά, ή οποία έχει μήκος επτά μέτρων!

Παιγνίον

Άν ακολουθήσετε αυτές τας γραμμάς, θα ιδῃτε ότι ή γραμμή που αρχίζει από τον άνω άριστερά κύκλον τελειώνει εις ένα τρίγωνον, ή άλλη που αρχίζει από τον δεύτερον κύκλον τελειώνει εις ένα τετράγωνον, και ή τρίτη που αρχίζει από το άνω δεξιόν τετράγωνον τελειώνει εις ένα τρίγωνον.

Πρόκειται τώρα να τοποθετήσετε κάπου τον φαίδον δίσκον, που βλέπετε εις την κάτω δεξιῶν γωνίαν της εικόνας, ούτως ώστε δι' αυτού να μεταβληθῇ ή πορεία όλων των γραμμών και να συνδεθῇ διά της ίδιας γραμμής οι δύο κύκλοι, τα δύο τρίγωνα και τα δύο τετράγωνα. Η λύσις, την όποιαν δεν είναι άναγκη να στείλετε, θα δημοσιευθῇ προσεχώς.

Έβδομαδιαίοι Διαγωνισμοί

Μαγική Εικόνα

Εστάλη υπό της Βάρμας του Κανάρη. [Β' Βραβείον Μ. Διαγωνισμού Ζωγραφικής]. Η καιμένη ή κλώσσα έχασε το έντον της πουλάκι. Ποῦ να εἶνε;

[Και ή Μαγική αυτή εικόνα είναι από τας βραβευθείσας εις τον Μικρόν μας Διαγωνισμόν Ζωγραφικής, του όποιου τ' αποτελέσματα εδημοσιεύθησαν εις το προηγούμενον φύλλον, σελ. 99.]

Άλλοις: Κάθε συνδρομητής, αγοραστής ή αναγνώστης της Διαπλάσεως, από τας Αθήνας, τας Παράγιας και το Έξωτερικόν, είμπορεί να στείλῃ την λύσιν εις το γραφείον μας (38, όδός Εύριπίδου), συνοδεύων την αποστολήν του με μίαν δεκάραν ή με ένα δέκαλεπτον γραμματόσημον. Τα όνόματα όλων των λύτῶν θα δημοσιευθῇ. Αναλόγως δε του ποσού το όποιον θαποτελεσθῇ από τα δέκαλεπτα, θα εγγράψωμεν και πάλιν διά κλήρου μερικὸς λύτας ως συνδρομητάς της Διαπλάσεως δωρεάν, τον πρώτον κληρωθόσημον δι' έν έτος, τούδς δε λοιπούς δι' έξαμηνίαν ή τριμηνίαν. (Ίάν κληρωθῇ συνδρομητής, ή συνδρομή του θα παραταθῇ).

Λύσεις των Παιγνίων του 11ου φυλλαδίου.

α.) Τα έκτώ τμήματα των λέξεων συναρμολογούμενα άποτελοῦν την παροιμίαν: Après la pluie le beau temps.

β.) Αι ζητούμεναι λέξεις είναι: Ξανθίππη, Φοκίων, Πρωταγόρας, Κρόνος, Φοιδίδας.

18α τὸν Ὁ-θηγὸν τοῦ ΣΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ Συνομοσπονδία τοῦ Καρ. Β.

ΤΑ ΡΟΔΑ ΚΑΙ ΑΙ ΡΙΖΑΙ

Οἱ κλώνοι τῆς ροδῆς, καταπράσινοι ἀπὸ τὰ φάρα φύλλα τῶν, κλίνουσι ἐπιχαίριτος ἀπὸ τὸ βάρος τῶν ἀνθέων...

Μὰ καὶ αὐτὰ ἔχουσι τὰ παράπονά των, καὶ τὰ λέγουσι μὲ πικρίαν εἰς τὴν γη-ραιῶν μηλέαν...

Ἡ λεπτὴ αἰθα οὐεὶ τὰ εὐώδη πέταλά των. Τὸ μεγαλύτερον λέγει: «Ἀκούς, καλὴ μὰς μηλέα...

— Τρελλὰ καὶ ἀγνώμονα ἀνθή, ἀπαντῆσθαρά ἡ γρατὰ μηλέα, κινουσα τὴν κεφαλήν. Μὰ δὲν εἰσέρχεται...

— Τρελλὰ καὶ ἀγνώμονα ἀνθή, ἀπαντῆσθαρά ἡ γρατὰ μηλέα, κινουσα τὴν κεφαλήν. Μὰ δὲν εἰσέρχεται...

Γλυκεῖα Ἑλπίς

ΜΑΡΓΑΡΙΤΕΣ

Τὰ ἀγγελουδιὰ ἦρχα ἐπαίζαν εἰς τὴν μεγάλην κυανὴν πλατεῖαν τοῦ Παραδείσου μετὰ χρυσοῦ καὶ ἀργυροῦ ἀνθή...

Ὁ ὄντος τότε κατέλαβε τὸν Ἀγ. Πέτρον, ὅστις ἀκουμπῶν εἰς τὴν ῥάβδον του ἀπεκοιμήθη. Τὰ ἀγγελουδιὰ, αἶμα τὸ εἶδαν...

Ὁ Σέργιος εἰσέλασε μὲ μὲν, εὐφρέως τοὺς γρόνθους του, ἐκτόπισε τὸ πόδι του καὶ μετὰ φωνῆν, ἡ ὁποία καθάρᾳ ἐρανέ-ρωνεν...

ἀγάπην κάνονός, ξεφυλλίζουσι ἕνα-ἕνα τὰ πέταλά των καὶ τὸ τελευταῖον μὰς δί-δει τὴν ἀπάντησιν...

(Διασκευή ἐκ τοῦ Ἰταλικοῦ)

Ἐξάρτος Βασιλῆας

Ο ΒΡΑΧΟΣ

Βλέπετε σὺν διαβαίνετε, ἔς τὸ πέλαγο μονάχο, καταμαστῆς ἔς τὴ θάλασσα...

Πόσες φουριόυνες πέρασαν ἀπάνω ἀπ' τὸ κορμὶ του! Πόσοι χαθῆκαν! μόνον αὐτός δὲν χάνει τὴ ζωὴ του.

Ὅσον τὴν κεφαλή κρατεῖ ἀπ' τ' ἀφιερῶμένο κῆμα κι' ὁ λουσσασμένος ὁ βορρηῆς δὲν τὸν κινεῖ οὐτε βῆμα.

Περὶ φάνος, ἀκούοντες, αὐτός, αὐτός μονάχος, καταφρονεῖ τὸς Τριτῶνες ὁ γέρω-λόκος βράχος.

Τέλλος Ἀργίας

ΤΟ ΠΑΙΓΝΙΔΙ ΤΩΝ ΛΗΣΤΩΝ

Τὸ παιγνίδι μετὰ τοὺς ληστές ἐπῆγαινε πολὺ φράτα, ἀλλὰ ἐν περιστάσεων παρ' ὀλίγον καὶ τὸ καταστρέφη. Ὁ Σέργιος, ὁ ὁποῖος ἦτο ὁ ληστής, καταδιώκων τοὺς διερχομένους...

Ὁ Σέργιος εἰσέλασε μὲ μὲν, εὐφρέως τοὺς γρόνθους του, ἐκτόπισε τὸ πόδι του καὶ μετὰ φωνῆν, ἡ ὁποία καθάρᾳ ἐρανέ-ρωνεν...

ἀλλὰ οὐτε ἐρανέροντες πὼς ποιεῖ καὶ οὐτε διὰ μίαν στιγμὴν δὲν ἐλησμόνησε τὸ παιγνίδι.

(Ἀπὸ τὴν «Παιδικὴν Ἠλικίαν» τοῦ Τολ-στόϊ).

Μετὰφρασίς ἐκ τοῦ Ρωσικοῦ Ἀφῆνης Κλωνάρι

ΑΝΕΚΔΟΤΟΝ

Εἰς κερσίνος μουσικοσυνθέτης ἐπε-σκέφθη κάποτε ἐν μοναστήριον ὅπου ὑπε-χρεωθῆν ν' ἀκούσῃ τὰς παραφωνίας ἑνὸς παρατεταμένου τεμαχίου...

Καὶ ὁ συνθέτης ἀπήντησε: — «Τὶ νὰ σᾶς πῶ; τὸ ἐπαίξατε σύμ-φωνα μετὰ τὰ παραγγέλματα τοῦ Εὐαγγε-λίου...

— Πῶς ἐγενεῖν αὐτό; — Ἰδοὺ πὼς ἐγενεῖ, σεβασμιώτατε ἡ ἀριστέρα σας δὲν ἤξευρε τί ἔκαμινεν ἡ δεξιὰ σας!.

Υβραλίκος Χάνος

Σ ΕΝΑ ΕΡΗΜΟ ΝΗΣΙ

Ἀπὸ τὸν παραλιακὸ δρόμο, ἐκεῖ ποὺ στρέφεται ἀπὸτομα πρὸς τὸν ἑλαιώνα, — τὸ ἔχω ἐμπρὸς ἐστὶ μάτια μου. Στέκομαι πάντα καὶ τὸ βλέπω ἀπὸ κει τὸ ἔρημο νησί.

Πολλὲς φορές ἀνέβηκα ἐπάνω εἰς τὸν κορυφὸν τοῦ νησίου ἀπλάνεται ὁλό-γυρα σὲ μίαν εἰκόνα φαντασμαγορικῆ, ὡ-σάν παιδάκι ἄμορφο; μὲς εἰς τὴν ποδιά τῆς μάνας του - θάλασσης.

Ναί, εἶνε ἄμορφος ἀπὸ κει ἐπάνω τὸ νησί. Ἀκούω ἀπὸ κει κατὰ τὴν βογιητό, σὺν ψαλμοδίας, σὺν πένθημον ἔμβατηριον. Τέτοιον εἶνε οἱ ἤχοι ὅταν τοὺς φέρῃ ὁ ἀέρας ἀπὸ μακρῶν. Τῆς μάνας τού της θάλασσης εἶνε τὰ ἠχηρὰ φίλιά, ποὺ τὸ γεμίζει ἀχόρταγα. Αὐτὰ ἀκούω ἀπὸ κει τίποτε ἄλλο, τίποτε.

Κοιτάζει τὸ νησί μου. Κι' αὐτὰ τὸ νανορίζουν; Μακαριστὸ νησί!

Θέμος Κορμας

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Τίτης. — Μὰ γιατί κλαῖς Νίκο; Νίκος. — Μοῦ ἔρχεται νὰ σάξω γιατί ἔ-καμα μίαν τρῶπα μέσα στὸν κῆπον καὶ ἡμαμά μου δὲν μ' ἀφίνει νὰ τὴν πάρω στὸ δωμά-τιό μου!

*Ἐστὴν ἀπὸ τῆς Κρητικῆς Ἀφῆς

Ἰβραϊκὴ κληρονομία ἡ 25ῃ Μαρτίου καὶ πολλοὶ φίλοι μὰς ἔχουσι νὰ τοὺς ἐποδεῖξω-μεν πατριωτικὰ ποιήματα κατάλληλα πρὸς ἀπαγγελίαν διὰ τὴν ἡμέραν ἐκείνην...

ΧΩΜΑ ΕΛΛΗΝΙΚΟ

Τώρα ποῦ θὰ φύγω γιὰ νὰ πάω ἔς τὰ ξένα. Καὶ θὰ ζοῦμε μῆνες, χρόνους, χωρισμένοι, Ἄφισε νὰ πάρω κάτι κι' ἀπὸ σενα, Ἐμμορφῆ Πατριδα, πολυγαπημένη.

Χῶμα δροσιμένο μετὰ νυχτιᾶς ἀγέρη, Χῶμα βαφτισμένο μετὰ βροχὴ τοῦ Μάη, Χῶμα μορφομένο ἀπ' τὸ καλοκαίρι, Χῶμα εὐλογημένο, χῶμα ποῦ γεννάει, Μόνον μετὰ τῆς Πούλιας τὴν οὐράνιαν χάρι.

Χῶμα τιμημένο, ποῦ τὸ ἔχουσι ἀκάφη. Γιὰ νὰ θεμελιώσουν ἕναν Παρθενῶνα, Χῶμα δοξασιμένο, ποῦ τὸ ἔχουσι βάρη Αἰματὰ ἐξ Ὁσείη καὶ ἐξ Ἀραβίας.

Θεὸ νὰ σὲ κρεμάσω φυλαχτὸ ἐστὶ στήθια, Κι' ὅταν ἡ καρδιά μου φυλαχτὸ σὲ βάλῃ, Ἄπὸ σὲ θὰ παύῃ δύναμι, βοήθεια, Μὴ τὴν ξεπλανέψουν ἄλλα ξένα κάλλη.

Κι' ἂν τὸ ριζικὸ μου, ἔρημο καὶ μαῦρο, Μοῦ γράψῃ νὰ φύγω καὶ νὰ μὴ γυρίσω, Τὸ στερνὸ σὺν ἄντρον εἰς ἑσένα βαδρῶ, Τὸ στερνὸ φίλι μου θεὸ νὰ σοῦ χριστῶ...

Χῶμα ἀγαπημένο, χῶμα Ἑλληνικό! ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΔΡΟΣΙΝΗΣ

Προσχωρῶ εἰς τὴν «Διάπλασιν»: «Αἱ ΠΡΗΞΕΙΣ ΤΟΥ ΚΡΑ-ΤΡΑ», Διασκευαστικώτατον μεθυγραφι-κὸν ἀεροναυτικὸν μυθιστορημάκι. Μετὰ πλῆθος ἀστυειωτάτων εἰκονογραφιών. Ἐτοιμασθῆτε! Γέλια! γέλια!

Ἄθηναι, 28, ὁδὸς Ἐδριάτου τῆς 23 Φεβρουαρίου 1911. ΝΑ εἶσαι βεβαία, Ἐμμορφῆ, ἐπὶ ἀγαπῶ ἔξισου δλοῦς τοὺς φίλους μου καὶ τὰς φίλας μου.

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

Νέα ψευδώνυμα: Ἑλλάδα Ὀνειρομένη, α. (Α.Α.) Πατριδα Ὀνειρομένη, κ. (Η.Α.) Ἐνδοξος Ἰωλκίς, κ. (Μ.Β.) Καρτερικὴ Ψυχὴ, κ. (Μ.Β.) Δευκὴ Θεά, κ. (Ο.Χ.)

ΜΙΚΡΑ ΜΥΣΤΙΚΑ

Μικρὰ Μυστικὰ ἐπιθυμῶν ν' ἀναγ-λάξουν: ἡ Λούισσα τοῦ Δάντου (Θ) μετὰ Κερκυραϊκῆν Ἀγῶν, Ρόδον τῆς Ἀνατολῆς, Μελάχρον, Κυκλάμιον τοῦ Ἀγροῦ, Σανθὴν Μουσαμ — ἡ Ἑλληνικὴ Καρδιά (Θ) μετὰ τὴν Αἰματόβροντον Ἑλληνικῆν Σημαία — τὸ Οὐράνιον Τόξον (Θ) μετὰ Φαίδρον Ἀδάμαντα, Ἀἶσαν τῆς Νεότητος, Δωδοναῖον, Σουλφίδα, Μάραγμα-Γεώργιον, Βόρειον Σίλας, Παπα-ροῦσαν, Χρυσὸ Παγγῶν, Κάσμεν, Οὐρανὸν, Νέλιον, Ἀφροάκρον, Μελάχρον, Ἐδελονάκι, Μιμάρον, Χρυσάνθεμον, Ἰδιότροπον Σαν-δοῦλαν, Πελοποννήσιον Ἀθηναῖον.

Ἡκούσα ἐγγὺς, Μιχαὴλ Ἀθ. Π., διὰ τὴν ἀπογευματινὴν αὐτὴν τοῦ Ἀρεῖος εἰς τὸ Δη-μοτικόν, ἡ ὁποία ἐπέτυχε πολὺ. Τὸ γραμμα-τοικεῖωτόν μου ἦτο ὀλίγας ἡμέρας κλειστόν, ἐπειδὴ εἶχε χαλάσῃ ἡ κλειδαριὰ. Τώρα διορ-θαίν.

Καὶ σὲς ἐκεῖ ἐπαίξατε τὰ εἶδη τῆς Στα-μάτας, Μιασῶν; Βλέπω ὅτι παντοῦ αὐτὴ ἡ κωμῆδία μου χαλᾷ κόσμον! Ὁ περὶ οὗ ἐρωτῆς δὲν ἐνεγράφη ἀκόμη καὶ πρότρεψέ τον πάλιν.

Θαλασσία Νύμφη, αὐτὸ τὸ ψευδώνυμόν σου ἐγκρίνω. Σ' εὐχαριστῶ διὰ τὰ ἐγκρίματά σου. Μοῦ ἤρρεσι ἰδιαίτερος ὁ ἐπιλογος: καὶ αὐτὸ, ἀγαπητὴ Διάπλασις, σὲ λατρεύουσι οἱ ἀνα-γνώσταί σου! δι' αὐτὸ, ὅταν πρόκειται νὰ σὲ ὑποστηρίξουν, γίνονται ἀληθεῖς ῥήτορες! Τί φράτα!

Τὰ εἶδη μὲ γράφει ἡ Ἑλληνικὴ Θεοῖς: «Βίβηθα ἔτοιμοι νὰ πάμε περίπατον, κ' ἐγὼ ἡ ὁποία, ἀπὸ ἀμειλιάν μου, εἶχ' ἀφιστῆν ἕνα μέ-θμα μὲ μου, — πρῶμα τὸ ὅπῃ ἐπεροδῆθη ὑπὸ τοῦ ἀδελφοῦ μου εἰς τὴν μαμά ἀφίσω, — ἠτομαζόμην νὰ φορέσω τὸ Σῆμα σου. Ἄλλ' ἡ μαμά μ' ἐκένταξε μετὰ αὐστηρότητα καὶ μοῦ εἶπε: Ὅποιος δὲν κάνει τὰ μαθήματά του, δὲν εἶνε ἄξιος νὰ φορῆ τὸ Σῆμα τῆς Διαπλάσεως. Δὲν θὰ τὸ φορέσῃς!» Ἡ ἀγαπητὴ μου φίλη προσθέτει: «Ἐδῶ δὲν χρειάζονται σχολία.

Καὶ πραγματικῶς! Ὅποσοδήποτε ἐπιβίωσι ὅτι δὲν θὰ τὸ φανακῶν, καὶ θὰ εἶνε πάντοτε ἄ-ξια νὰ φορῆ τὸ Σῆμα, χωρὶς τὴν παραμικρὰν ἀντίρρησην ἐκ μέρους τῆς καλῆς μαμάς... Κ' ἐγὼ εἶμαι εὐχαριστημένη ἀπὸ ἐσὲ, Νη-σιαποπούλα! φθάνει μόνον νὰ μοῦ γράψῃς συχνά. Τακούς καὶ σὺ, Τριλλολολολολο τοῦ Κάμπον;

Ὅποιος ἐπιστολὰς μὲ ἐστειλεν αὐτὴν τὴν ἐβδομάδα καὶ οἱ εἶδη: Βάρνα τοῦ Κωνσταν-τίνου Θεοῦ, Γενναϊώνητος Ἑλληνας, Καρτε-ρικὴ Ψυχὴ, Φοιτητικὴ Συνομοσπονδία, Σημαία τοῦ Ἀβερῶν, Μάραγμα-Γεώργιον, Ὀνειρον-δοῦλον Ἑλληνας (εὐγε!) Οὐράνιον Τόξον, Μυστικὴ Φωνὴ καὶ Νυμφαία.

ΔΙΑ ΤΗΝ Σ. Σ. Σ. Ἐμμορφῶνται: Διάφορα τοῦ Παμφῶς. — Διάφορα τῆς Νέλλης. — Διάφορα τῆς Ἑλλη-

νικῆς Καρδίας. — Φεγγάρι καὶ Πρωΐα τῆς Φοιτητικῆς Συνομοσπονδίας. — Ἐὶδὲ τραγοῦδι τῆς Πενταμορφῆς τῆς Φιλοθέρας τοῦ Βασιλεῖ. — Ἐὶδὲ τῆς Γλυκεῖας Ἑλλιάδος. — Διάφορα τῆς Αἰθερίας Μουσικῆς. — Ποιήματα τοῦ Ἀθανασίου Διάκον. — Ἀνεκδότα, Παιδικὰ Πνεύματα, Παγγῶν, διαφόρων.

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

Νέα ψευδώνυμα: Ἑλλάδα Ὀνειρομένη, α. (Α.Α.) Πατριδα Ὀνειρομένη, κ. (Η.Α.) Ἐνδοξος Ἰωλκίς, κ. (Μ.Β.) Καρτερικὴ Ψυχὴ, κ. (Μ.Β.) Δευκὴ Θεά, κ. (Ο.Χ.)

ΜΙΚΡΑ ΜΥΣΤΙΚΑ

Μικρὰ Μυστικὰ ἐπιθυμῶν ν' ἀναγ-λάξουν: ἡ Λούισσα τοῦ Δάντου (Θ) μετὰ Κερκυραϊκῆν Ἀγῶν, Ρόδον τῆς Ἀνατολῆς, Μελάχρον, Κυκλάμιον τοῦ Ἀγροῦ, Σανθὴν Μουσαμ — ἡ Ἑλληνικὴ Καρδιά (Θ) μετὰ τὴν Αἰματόβροντον Ἑλληνικῆν Σημαία — τὸ Οὐράνιον Τόξον (Θ) μετὰ Φαίδρον Ἀδάμαντα, Ἀἶσαν τῆς Νεότητος, Δωδοναῖον, Σουλφίδα, Μάραγμα-Γεώργιον, Βόρειον Σίλας, Παπα-ροῦσαν, Χρυσὸ Παγγῶν, Κάσμεν, Οὐρανὸν, Νέλιον, Ἀφροάκρον, Μελάχρον, Ἐδελονάκι, Μιμάρον, Χρυσάνθεμον, Ἰδιότροπον Σαν-δοῦλαν, Πελοποννήσιον Ἀθηναῖον.

ΕΡΑΝΟΣ ΥΠΕΡ ΤΩΝ ΑΠΟΡΩΝ

[Δεκτὴ πᾶσα προσφορά, μέχρι καὶ τοῦ ἐ-λαχίστου ποσῶν πρὸς 10 λεπτῶν, πρὸς ἐγγρα-φὴν Ἀπόρων εἰς τὴν Διάπλασιν. Νέαι συ-στάσεις ἀπορῶν θὰ γίνουσι δεκταὶ πρὸς δημο-στέυσιν, ἀπὸ ἐγγραφῶν διὰ τῶν εἰσφορῶν καὶ οἱ ὑπολειπόμενοι 51 ἐκ τῶν συστηθέντων ἦδη εἰς προηγουμένα φύλλα.]

ΝΕΑΙ ΕΙΣΦΟΡΑΙ

Ἀμαυλλίς Λεπτά 20, Θριαμβεύουσα Ἑλλὰς δρ. 1, Ἐλεύθερος Ἑλ-λην δρ. 2, Φουστεινέλλα τοῦ Βύργανος λεπ. 70, Μαροῦλα Δ. Βαφειάδου δρ. 1, Οὐρά-νιον Τόξον δρ. 1, Νικ. Ι. Πίτσος λεπ. 10, Θεσσαλὸς Ὀχρωτῆς λεπ. 10, Δευκὴ Κα-μέλια δρ. 1,25, Θαλασσία Νύμφη λ. 10, Κερκυραϊκὸν Ἀσπὴ δρ. 1. — Τὸ ἔλρον δρ. 8,45, εἶς ἄν δρ. 8 διετέθησαν πρὸς ἐγγραφὴν τοῦ ὕπ' ἀριθ. 81 ἀπόρου, τὸ δὲ πλεονασμα λεπ. 45 μεταφέρεται εἰς τὸ 2ον Δελτίον. Ὑπολείπονται ἔτι 51 ἀποροὶ ἐκ τῶν συ-στηθέντων πρὸς ἐγγραφὴν, καὶ ἀναμένω νέας εἰσφοράς διὰ νὰ τοὺς ἐγγράψω καὶ αὐτοὺς.

Ἡ Διάπλασις ἀσπάζεται τοὺς φίλους τῆς: Ἀμαυλλίδα (Ἑλενα, εὐχαριστῶ) Με-λάνα Ἰκποτήν (Ἑστελα, εὐχαριστῶ διὰ τὴν πρόσδον τοῦ ξεσπαθώματος) Λούισσαν τοῦ Δάντου (τὰ τετράδιά σου ἐστὶν ἀγαπῶν) εὐχα-ριστῶ, ἀλλὰ... μὴ μαλλώνετε!) Κόκκινο Τριαντάφυλλο (χαίρω δι' ὅσα μοῦ γράφετε) Ἐκρηκτὴν Πρωΐαν (ἔχει καλῶς) Μελαγχολι-κὸν Φθινόπωρον (ἔστελα) Δημ. Β. Σαμ. (ἂν ἦτο φωτογραφία, μάλιστα ὅταν αἱ εἰκό-νες τῶν ἀνδρῶν καὶ Περσέων εἶνε ἀπὸ φωτο-γραφίας, δηλαδὴ ἀδεντικαί!) Ἀσφρακτοῦ Τηλεγραφοῦν (στὴν ἐλπίδα, καὶ ὅσα εἶνε καλὰ, θὰ ἐγκριθῶν) Χρυσάνθεμον (αὐτὸ ἐνο-νοῦται!) Ἀθανάσιον Διάκον (ἔστελα) Μά-ρωσαν (ἔστελα Ὠδὸν τόμον) Νύμφη τῆς Ἀ-χαῖας (καὶ τὶ ἄλλο καλύτερον θέλω νὰ μοῦ πῆς, παρὰ ὅτι σοῦ ἀρέσω καὶ μετὰ ἀγαπᾶς πο-λύ;) Ἑλληνικὴ Καρδίαν (πρὸς τὸ πῆρον, ἔως νὰ δημοσιευθῇ ὁ λεπτομερὴς τιμοκατάλο-

